

8,000 Rbd., men som i Tilbudet er afrundet til 8,000 Rbd., og hvis Sagen ikke bliver afgjort nu, men den skal gaae til Rettergang, er det klart, at der rimeligvis vil hengaae flere Aar. Naar Taler er om Rettergang, er Communen ganske vist ugunstigere stillet end Staten, fordi alle eller dog de fleste Bevøismidler, der kunde være af Bigtighed for Sagen, ikke ere tilstede i Communen, der er i sin Orden, og ingenlunde er i en meget ønskelig Forsatning med Hensyn til Archiver og Orden i saa Henseende. Alle Bevøismidler ere og maae efter Sagens Oprindelse og Gang være i Statens Besiddelse, hvor de muligen ikke ere saa overordentlig lette at faae frem, maastee ikke engang for Staten selv. I den Tid, der vil medgaae til en saa vanskelig Sags Afgjørelse, ville disse Veie naturligvis henligge for Statens Regning, thi det er jo indbrømmet, at deres Vedligeholdelse indtil dette Øinblik paa-hviler Staten. Derfor vil jeg for mit Vedkommende anbefale at stemme for Ministerens Indstilling om de 8,000 Rbd., og at stemme imod alt det Øvrige. Min personlige Interesse i denne hele Sag er saendelig ikke betydelig, og jeg er aldeles vis paa, at den idetmindste ikke hilder mig; men det er min bestemte Opfattelse, at det ikke er passende for Staten at tilbagevise det Tilbud om en Afgjørelse, som nu foreligger.

Winther: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Winther: Jeg vil kun i Anledning af en Yttring, som fremkom fra det ærede Medlem, som sidst talte, gjøre opmærksom paa, at der ikke kan være nogen Fare ved at udsætte Sagen noget, thi den ærede Indenrigsminister har jo sagt, at han, hvis denne Sag forblev uafgjort iaar, var udfoget til at forlange en lille Sum, for foreløbig at sætte Veien i en nogenlunde taalelig Stand. Altsaa, den Tilstand, som den ærede foregaaende Taler frygter for, vil, ifølge denne Yttring af den ærede Minister, ikke indtræde.

Indenrigsministeren: Jeg skal kun i Anledning af, hvad den ærede foregaaende Taler ansørte, ophøse, at Frederiksberg Sogns Communalbestyrelse i Birkeligheden er gaaet ind paa de af Indenrigsministeriet foreslaaede Bilskaar. I en Skrivelse af 10de September 1866 hedder det, at „Communalbestyrelsen ikke undlader tjenstligst at indberette, at man er villig til at gaae ind paa det af Indenrigsministeriet gjorte Tilbud paa de i det ærede Stiftamts Skrivelse ansørte Betingelser“ — altsaa uden alt Forbehold. Disse Betingelser vare: en Godtgjørelse af 8,000 Rbd., imod at Frederiksberg Commune overtager Frederiksberg Allee med visse Forpligtelser med Hensyn til Vedligeholdelse af Spadseregangene og Alleetræerne. Endnu skal jeg kun bemærke, at jeg vel ikke tvivler om, at man kan tvinge Frederiksberg Commune til at overtage Alleen, eller rettere, at jeg ikke tvivler om, at Staten kan abandonnere den, men det forekommer mig dog, at det vilde være meget ubilligt, om man vilde forlange, at Communen skulde modtage denne Veie, sørend den er sat istand, eller om man, dersom man afleverede Veien til den, uden at den var sat istand, ikke vilde bevilge Communen et Vederlag for den mangelfulde Tilstand. Dette Villighedskrav — paa anden Maade har jeg aldrig villet betegne Kravet — er efter min Mening stærkt. Der maa ogsaa tages Hensyn til, at Frederiksberg Commune aldrig kan blive forpligtet til at vedligeholde en Bivei igjennem Sognet med 50 Alens Brede, eller hvilken Brede den nu har. Den kan aldrig forpligtes til at vedligeholde en saadan Bivei med to Rækker Alleetræer paa hver Side. Dersom Communen uden videre tvinges til at optage en af Staten abandonneret Veie, vil dens Forpligtelse aldrig kunne gaae videre end til at anlægge og vedligeholde en Bivei af sædvanlig Brede og Bessaffenhed.

Alberti: Allerede for mange Aar siden har jeg her i Thinget reist Indsigelse imod, at Statskassen skulde give Bidrag til Vedligeholdelsen af Veiene i Frederiksberg Sogn. Jeg havde dengang undersøgt Sagen og fandt, at Frederiksberg Sogn intet Netskrav havde i saa Henseende. Jeg ansørte, at Tilbudet var en